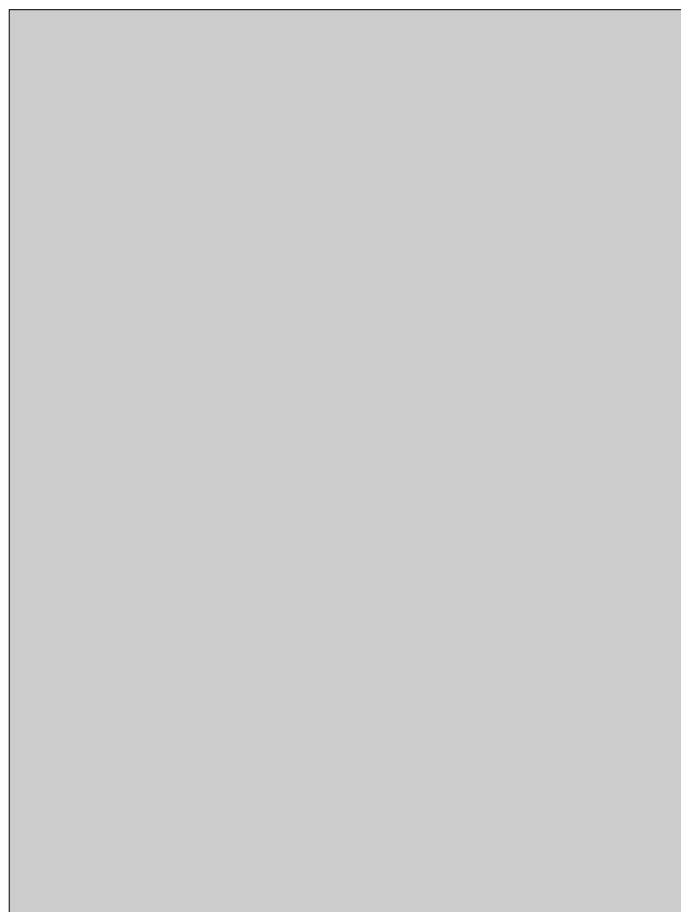

MATKA A DÍTĚ

Právě končili sklizeň sena. Skutečně v potu tváře, jak předpovídá bible. Obloha byla jako strop skleníku a na každém pohybu spočívalo slunce celou svou va-hou. Děti také pomáhaly. Horečnaté tváře křivil pot a snaha přemoci celou silou vůle malátnost brala jim chuť k řeči. Bylo slyšet jen šepot sena a občasné za-ržání koně, obtěžovaného letním hmyzem. Konečně zmi-zela poslední kupka, ještě přitáhnout pavuzu a už se vůz s dětmi i Janem kolébá po travnaté cestě k vesnici. Jan ještě zamával na Markétu, ta si zde v klidu odpo-čine.

Žhavost letního dne neochabuje, i když je dávno po poledni. Markéta stojí ve stínu mohutné lípy, opírá se o její prastarý kmen a s vděčným povzdechem přijímá každé chladivé zavanutí. Už několik měsíců nežije a nedýchá sama. Bijí v ní dvě srdce, je v ní dvojí život. Znovu se vžívá do své velké role, které se na světě nic nevyrovná, a jak by zkušená matka uprostřed planou-cího léta necítila ozvěnu blaženého osvěžení ve svém dítěti pod srdcem, které snáší všechno s ní? Je nyní sama se svým dítětem, uprostřed rodného kraje, aby prožila velikost daru, který ji tolik sblízuje se Stvoři-telem. To pomyšlení vzbuzuje v duši závrať. Pokorný i ochotný souhlas, který dala novému životu, ji obdivu-hodně sblízuje se vším živým na zemi. Tak vnímá život stromu a cítí jeho tep, hledí do medonosné koruny roz-pažené doširoka mohutným větrovím. Jak ráda právě v tomto stavu setrvává pod tímto starobylým stromem, kam je od raného dětství vodívala maminka k nedělním odpoledním hrám. Bylo jich bez konce a vždycky jiné podle proměn krajiny, která byla jejich široširým do-movem. Kolik generací se zde scházelo k nedělnímu odpočinku!

Stojím zde obtěžkána tím nejposvátnějším břeme-nem a myslím v této chvíli na Marii, na její božské těhotenství, které proměnilo od kořene celý náš lidský úděl. Jaká velikost v ní putovala po prašných cestách jejího domova. Jistě se nezhlížela ve své roli Matky Boží, ale spojila své velké mateřství s poutnickou prostotou, s chudobou a odstrčeností, se vším, co nemá člověk v oblibě a zvláště dnešní. Moje sousedky chtějí dokázat svou důležitost vysokou životní úrovní, vším náročným, co pořizují. Nic z toho nemá duši a není pro duši. Proti tomu všemu stojíme s Janem se svými dětmi: ať nás Pán chrání před každým sebeklamem, On, který si za-kládal na chudobě a přitom byl sám Život.

Ach ano, stojím zde se svým tajemstvím ve středu rodného kraje a v tom žhavém bodě, který burcuje všechny síly mého mateřství, se sbíhá celá naše minu-lost, celý řetězec našeho rodu. Či bude mít tvář, jaké vlastnosti kdo z mých předků mu vtiskne do povahy a jaký kříž slabostí mu bude údě-lem? Darma se ptát! Já věřím v život a má víra překoná všechno. Ale kdo z tohoto světa sdílí se mnou mou ví-ru a mou naději a kdo má úctu ke mně,

jako k matce člověka? - Ach, z jakých dálek se táhne život, kde na počátku všeho je Ten, který se nám představuje prostým vyjádřením svého neochvějněho bytí: „Jsem, který jsem.“ Jen matka, když zvaží své velké poslání, stojí v hluboké pokoře před pokračováním lidského rodu a vkládá svou účast na něm jako kapku do mohutného proudu. Ale jak na té kapce záleží!

Už se šelilo, když Markéta s růžencem v ruce sledovala stopy vozu k

domovu. Tu se od zahrad vynořil houfek dětí a běžel jí naproti. „Mami, kde jsi, už jsme o tebe měli strach. Tatínek nás poslal!“ A tu Markéta pochopí, že v těch slovech se tají skutečná láska.

Karel Ochozský

PROMLUVA SV. OTCE PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI

Radio Vaticana, 6. VII. 1994

1. Mluví-li se o důstojnosti a poslání ženy podle církevního učení a ducha, je třeba mít na mysli evangelium, v jehož světle křesťan všech no vidí, zkoumá a posuzuje.

V předešlé katechezi jsme promítli světlo Božího zjevení na totožnost a úděl ženy a podle evangelních zásad jsme uvedli jako vzor Pannu Marii. Ve stejném Božím prameni však nalézáme i jiná znamení Kris-tovy vůle, pokud jde o ženu. Mluví o ní dobrotivě a s respektem a do-kazuje svým jednáním vůli přijmout ženu a žádat její usilovnou práci pro Boží království ve světě.

2. Můžeme připomenout zejména četné případy uzdravení žen a též jiné, v nichž Ježíš zjevuje, že jeho srdce je srdcem Spasitele, plné něžnosti při setkáních s trpícími, ať jsou to muži či ženy. „Neplač“, říká např. vdově z Naimu, a pak jí vrací syna vzkříšeného z mrtvých. Z to-hoto příběhu vysvítá, jaké city asi choval Ježíš vůči své matce Marii, s ohledem na její dramatickou účast při svém utrpení a smrti. I mrtvé dceři Jairově praví Ježíš něžně: „Děvče, říkám ti, vstaň“ a pak nařizuje, aby jí dali najíst. Podobně pro-kazuje svou účast ohnuté ženě, která se nemohla narovnat a kterou rovněž uzdravuje; v tomto případě je i narážka na satana, takže lze po-mýšlet i na duchovní uzdravení oné ženy.

3. Na jiných stránkách evangelia se výrazně projevuje, jak Ježíš obdivoval víru některých žen. V případě ženy s krvotokem prohlašuje: „Tvá víra tě zachránila.“ Tato pochvala je tím cennější, protože žena byla podle starozákonních předpisů vyhoštěna ze společnosti. Rovněž kananejské ženě se dostává od Ježíše uznání: „Ženo, veliká je tvoje víra.“ Tato chvála má zcela zvláštní význam, neboť byla udělena ženě, kterou izraelský svět považoval za cizinku. Můžeme připomenout i Ježíšův

ob-div vdově, která vhazuje svůj groš do chrámové pokladnice a dále jeho ocenění služby, kterou mu prokazuje Marie z Betánie, jejíž čin, jak po-dotýká, bude uveden ve známost celého světa.

4. Ani v podobenstvích Ježíš ne-váhá uvádět příklady z ženského světa, na rozdíl od rabinských mi-drášů, kde se objevují jen muži. Ježíšovy příklady se vztahují na ženy i na muže. Při jejich srovnání bychom snad mohli říci, že ženy jsou tu ve výhodě. To přinejmenším znamená, že Ježíš se vyhýbá i náznakům, z nichž by se dalo vyvodit, že žena je něco nižšího než muž.

A dále: Ježíš umožňuje přístup do svého království ženám i mužům. Tím, že je otevírá ženám, chce je otevřít i dětem. Když říká: „Nechte děti přicházet ke mně“, odmítá tím počínání svých učedníků, kteří chtěli že-nám zabránit, aby ukazovaly Ježí-šovi své děti. Mohlo by se říci, že tak dává za pravdu ženám a jejich lásce k dětem.

Při veřejné činnosti doprovází Je-žíše

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje 25. 7. 1994

Drahe děti!

Dnes vás zvu, abyste se rozhodli trpělivě obětovat čas modlitbě.

Děťátka, nemůžete říct, že jste moje a že jste skrze má poselství do-sáhli obrácení, když nejste připra-veni věnovat každý den čas Bohu.

Já jsem vám blízko a žehnám vám všem.

Děťátka, nezapomeňte, že když se nemodlíte, nejste mi blízko a ne-jste blízko Duchu svatému, který vás vede cestou svatosti.

Děkuji Vám, že jste přijali mou výzvu.

mnoho žen, které ho následují a slouží jemu i učedníkům. Vzhle-dem k židovské tradici je to něco nového. Ježíš, který přitáhl ženy tak, aby ho následovaly, dává tak najevo, že nedbá na předsudky roz-šířené v jeho prostředí a ve valné části starověkého světa o méněcen-nosti ženy. Do jeho boje proti ne-spravedlnostem a povýšenosti, ná-leží i toto jeho úsilí o skoncování diskriminací mezi ženami a muži v jeho církvi.

5. Je nutno připojit, že z evan-gelia vyplývá i Ježíšova shovívavost a dobrotivost vůči některým hříšným ženám, od nichž žádá pokání, ale neodsuzuje přísně jejich provinění, tím spíše, že na nich měli spoluvinu i muži. Určité příklady jsou velmi výmluvné. Ženě v domě farizea Ši-mona se nejen

Dr. Venuti ukazuje Sv. Otci prototyp systému ovládání v Radio Vaticana.

odpouští hříchy, nýbrž Ježíš chválí i její lásku; Sama-ritánku mění v hlasatelku nové víry; cizoložné ženě odpouští a jen ji vy-zývá, aby už nehřešila. Neznamená to, že Ježíš je shovívavý vůči zlu a hříchu, ať se ho dopouští kdokoliv, nýbrž projevuje tu Ježíšovo pocho-pení pro lidskou křehkost a velká dobrotu vůči tomu kdo trpí, protože si uvědomuje svou duchovní ubo-host a více méně vědomě hledá v Ježíši zachránce.

6. Evangelium konečně též do-svědčuje, že Ježíš výslovně povolá ženy ke spolupráci na svém spáso-nosném díle. Nejenže dovoluje, aby ho následovaly a sloužily jemu a učedníkům, nýbrž žádá od nich i jiné formy osobního úsilí. Od Marty např. žádá důslednou víru, kterou mu ona sama vyznává ještě před La-zarovým vzkříšením. Po vlastním zmrtvýchvstání ukládá zbožným že-nám a Marii z Magdaly, které přišly k jeho hrobu, aby tlumočily apošto-lům jeho

poselství. „Ženy se tak sta-ly prvními posly Kristova zmrtvých-vstání i pro samy apoštoly.“ Jsou to dosti výmluvná znamení jeho vůle zařadit i ženy do služby Božímu království.

7. Tento Ježíšův postoj nalézá své teologické vysvětlení v úmyslu sjednotit lidstvo. Jak říká sv. Pavel, Ježíš chtěl svou obětí usmířit všech-ny lidi, aby byli „jedním tělem“ a že všech chtěl udělat „nového člověka, takže už tu není Žid nebo Řek, otrok nebo člověk svobodný, muž nebo žena; všichni jste jeden v Kristu Je-žíši“.

Závěr této katecheze je následu-jící: jestliže Kristus dal mužům i že-nám stejné postavení Božích dětí, zapojuje též oba do svého poslání, aniž by ovšem potlačoval jejich od-lišnost. Vylučuje však každou ne-spravedlivou nerovnost a všechny chce usmířit v jednotě církve.

8. Dějiny prvních křesťanských obcí dokazují velký přínos žen k e-vangelizaci, počínaje Foibou, jáhen-kou v

Kenchrejích, která podle sv. Pavla pomohla mnoha lidem i jemu samému. Rád jí zde vzdávám poctu a spolu s ní i tolika jiným spolu-pracovnicím spošto-lů v Kenchrejích, v Římě a ve všech křesťanských ob-cích. Připomínáme též a chválíme všechny ostatní ženy, ř e h o l n i c e i laičky, jež po staletí vydávaly svě-dectví o evangeliu, předávaly víru a silně ovlivnily rozkvět křesťanství v rodinách i ve společnosti.

MYŠLENKA NA NEDELI

Otec dává lidem příležitost setkat se s jeho Synem.

A tak tomu bylo i v Kafarnaum, kde mu je přivedla touha po chlebu.

Ježíš poznal tento Otcův záměr. Vyhlásil tedy, že nikoho neodežene. Chtěl přece plnit Otcovu vůli a svým příkladem i slovem jim dát víru a s vírou nový život, ten, který trvá věčně...

Ale zástupy zaujaté touhou po pozemském životě nerozuměly dobře Ježíšovým slovům. Když nemohli od něho získat takový chléb jako včera na poušti, chléb bez práce, co jiného jim

zbývalo než odmítnout ho?... A dů-vod se našel. Obvinili ho z podvodu.

Prohlásil, že přišel z nebe a oni přece vědí, že je z Nazareta. Znají přece jeho otce a znají i jeho mat-ku... Dívali se jeden na druhého a začali reptat. A dost nahlas.

Když je uslyšel, řekl: „Nerep-tejte!“ Možná i proto, aby je upozor-nil na ten nepěkný příběh z dějin - na reptání proti Mojžíšovi, Božímu vyslanci, který chtěl jejich dobro. A možná že při tom napomenutí myslel i na nás. Protože i my někdy hrozně neradi přijímáme ty, které nám Otec poslal pro naši záchra-nu...

*

Všichni, které mi dává Otec, při-jdou ke mně - ale ne všichni při mně zůstanou.

Jeho vůle je, abych nikoho ne-ztratil z těch, které jsi mi dal... A já opravdu nikoho neztratím. Rozumí se, jestliže se sami nechtějí ztratit...

*

Když Ježíš splnil poslání, které dostal od Otce a odebral se do nebe, pověřil nás, abychom zachraňovali své lidské bratry pro věčný život. Ale Otec i od nás chce to, co chtěl od Něho: abychom totiž z těch, které k nám přivede, nikoho neztratili. Když neu-věří pod vlivem našeho svědectví a námi hlásaného Božího slova, bude to jejich vina a jejich neštěstí. Ale Otcovou vůlí je, abychom my nebyli příčinou jejich ztráty.

Například svou apoštolskou a vy-chovatelskou nepřipraveností, ne-dbalostí, leností, netrpělivostí nebo urážlivostí...

*

Pane, ty sis přál, aby všich-ni věřili ve tvé slovo a dosáhli tak spásy. My jsme se po tvém odchodu do nebe stali tvým po-kračováním.

Nedej nám, prosíme, na to zapomenout. Vždyť i od nás chce Otec totéž, co chtěl od te-be. Totiž, abychom neztratili nikoho z těch, které nám po-sílá. Amen.

Silvestr Bajan

APOŠTOLÁT MODLITBY NA SRPEN 1994

1. Úmysl všeobecný

Aby lidská rodina rázně odmítala všechny formy rasismu a nepřátelství vůči cizincům.

2. Úmysl misijní

Za úplnější usmíření a mír mezi národy Afriky a Asie.

3. Úmysl národní

Aby postava sv. Václava sjednotila celý národ a připomínala mu skutečné hodnoty, o které je třeba neustále usilovat.

Neobávej se Boží Spravedlnosti. - Boží Spravedlnost není méně podivuhodná a láskyplná než Jeho Milosrdenství: obojí je důkazem Lásky.

Josemaría Escrivá de Balaguer

MŮŽEME SE RADOVAT

Někteří z nás žijí ve velkém omylu: myslí si totiž, že když svůj osud vezmou sami pevně do svých rukou, vyhnou se tak mnohým životním těžkostem a nepříjemnostem - nebudou tak trávou poddávající se směru větru a život tedy nebude s nimi cloumat tak, jak si vzpomene.

Jak hluboce se však mýlí. To jsme nakonec poznali a poznáváme to stále všichni, kteří jsme se tímto směrem vydali a stále vydáváme. Snaha takto jít životem vyplývá jistě z našeho přirozeného strachu před životními těžkostmi a nepříjemnostmi, také však z nedůvěry v našeho Pána a Boha. Tato snaha je absurdní, a to v tom, že my sami se nedokážeme vyhnout životním obtížím a také že nikdy nemůžeme vzít svůj osud pevně do svých rukou.

Jediný, kdo může vzít náš osud pevně do svých rukou je Bůh - ovšem z naší strany je nutné, aby-chom mu ho naprosto svobodně, bez obav a s láskou svěřili a nadále stále svěřovali. Jistěže si nemůžeme myslet, že takto náš život budeme prožívat idylicky a bez obtíží. Obtíže v životě budeme mít stále, podstatný rozdíl však je v tom, že nebudeme prožívat obtíže zbytečné, a ty, které budeme prožívat, nám budou jasně pomáhat k dobrému. Budou nám užitečné již zde, a hlavně pro náš věčný domov - budou užitečné pro Boží království. Proto při jejich prožívání (ač se to na první pohled zdá absurdní) můžeme pociťovat radost.

Svěřujeme se tedy stále, s plnou důvěrou Božího dítěte, pod ochranu mocné Boží ruky a budeme se radovat.

V.D.

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 7. srpen 19. neděle v mezidobí	-	1. čt.: 1 Král 19,4-8 Ž 34(33), 2-3.4-5.6-7.8-9 odp.: 9a 2. čt.: Ef 4,30-5,2 Ev.: Jan 6,41-51
Pondělí 8. srpen pam. sv. Dominika	-	1. čt.: Ez 1,2-5.24-2.1a Ž 148,1-2.11-12ab.12c-14a.14bcd odp.: Ev.: Mt 17,21-26
Úterý 9. srpen ferie	-	1. čt.: Ez 2,8-3,4 Ž 118,14.24.72.103.111.131; odp.: 103a Ev.: Mt 18,1-5.10.12-14
Středa 10. srpen svátek sv. Vavřince	-	1. čt.: 2 Kor 9,6-10 Ž 112(111), 1-2.5-6.7-8.9 odp.: 5a Ev.: Jan 12,24-26
Čtvrtek 11. srpen pam. sv. Kláry	-	1. čt.: Ez 12,1-12 Ž 77, 56-57.58-59.61-62 odp.: 7c Ev.: Mt 18,21-19,1
Pátek 12. srpen ferie	-	1. čt.: Ez 16,1-15.60.63 nebo Ez 16,59-63 Iz 12,2-3.4bcd.5-6; odp.: 1c Ev.: Mt 19,3-12
Sobota 13. srpen nez. pam. sv. Ponciána a Hippolyta nebo sobotní pam. Panny Marie	-	1. čt.: Ez 18,1-10.13b.30-32 Ž 50,12-13.14-15.18-19; odp.: 12a Ev.: Mt 19,13-15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	7.8.	8.8.	9.8.	10.8.	11.8.	12.8.	13.8.
Antifona	1028	1779	1060	1708	1741	1106	1122
Žalm	783	783	786	786	786	783	786

Ranní chvály

Hymnus	1029	1755	1061	1708	1742	1107	1123
Antifony	1030	1046	1062	1463	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1756	1065	1463	1743	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	709	1780	1065	1463	1743	1111	1126
Prosby	1033	1757	1065	1711	1744	1111	1126
Záv. modlitba	709	1462	1065	1463	1465	1112	1466

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1713	1100	1115	1130
Záv. modlitba	709	1054	1069	1463	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1457	1039	1760	1071	1714	1746	1117	1132
Antifony	1457	1040	1056	1071	1464	1102	1118	1133
Žalmy	1457	1040	1057	1072	1715	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1459	1043	1763	1074	1464	1749	1120	1135
Ant. ke kant. P.M.	1459	710	1780	1074	1464	1750	1121	710
Prosby	1459	1043	1764	1074	1718	1750	1121	1135
Záv. modlitba	1455	709	1462	1075	1463	1465	1122	711

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

ČARODĚJNICE A DROGY

VITTORIO MESSORI

- z jeho knihy *Přemýšlet o dějinách* vyd. 1992, přel. Milan Glaser

Není to tak dávno, kdy mohl člo-věk snadno narazit na nebezpečné slovo „čarodějnice“, „čarodějnictví“. Nebezpečné proto, že vyvolalo vzá-pětí slovo další: „hon“. A je dobře známo, že „hon na čarodějnice“ je jedním z nejtěžších kalibrů bojovné antikřesťanské propagandy.

Jde přitom o jakousi hru, při níž se klade jedno slovo vedle druhého. Vyslovení prvního slova určité řady přivádí postupně na mysl i další, je-mu příbuzná. Začne-li se slovem „čarodějnice“, vyjmenuje průměrný západní občan po pořádku určité: „středověk“, „katolická církev“, „utlačování lidu“, „nenávisť k že-nám“. Je to jedno ze schémat, z ně-hož si mimo jiné učinil jistý druh fe-minismu nezvratné dogma.

Málokdo by asi popřádal sluchu - dostupným - důkazům, které do-kládají, že všechno je to omyl: že „čarodějnice“ a „hony“ na ně vůbec nejsou typickým jevem středověku; že „katolická“ odpovědnost je značně menší než jiných církví a že u kře-sťanských komunit je menší než u nekřesťanských, že „lid“ byl v tomto případě spíše „utlačovatel“ než „utlačovaný“ a že misogynie (od-por k ženám) se tu vyskytovala málo nebo vůbec.

Dalo by se o tom hovořit mnoho, ale omezíme se zde pouze na jeden aspekt: na nedávné odhalení kon-krétní spojitosti - dnes těžko popira-telné - mezi čarodějnicemi a drogami.

Joan P. Couliano, rumunský hi-storik, vyučující na jedné americké univerzitě, napsal: „Je nepochybné, že čarodějnictví nemá vůbec co do činění s křesťanstvím: existovalo i před ním i současně s ním, i když po jeho legalizaci do jisté míry ustoupilo.“ Tento jev byl dobře znám v antickém světě, ať už řecko-římském nebo barbarském.

A co tedy bylo „pravým“ pozadím této tak působivé, životné a rozší-řené víry? Jenom iluze? Podle Cou-liana to „nebyl pouhý výmysl sadis-tických církevních perzekutorů s po-tlačeným sexuálním pudem a nená-vistí vůči ženám.“

Výzkumem řeckých a římských historických pramenů a rozluštěním soudních protokolů z doby středo-věku i novověku lze nabyt jistoty, že ne všechno mohlo mít příčinu v po-sedlosti, duševních poruchách či pověřivosti. A to proto, že je k dis-pozici i značný počet dobrovolných vyznání, získaných bez mučení a čas-to i mimo soudní procesy.

Ukazuje se, že - bez ohledu na místo a dobu - jsou čarodějnice a čarodějníci vybaveni vždy určitými ne-měnnými rekvizi-tami. Mezi ně patří pře-devším

skříňky s mas-tí a nějaký předmět „určený k jízdě“ (rukojeť koštěte, sud apod.). Stálým nástrojem obrany proti nim je pak - počínaje Egyptem faraonů a konče kalvínským Skot-skem - vždycky stroužek česneku. Popisy, které podávají vyšetřované osoby, týkající se prožitků a pocitů, od „létání čarodějnic“ přes sexuální výstřelky až k viděním bujné před-stavivosti, jsou si neuvěřitelně podobné.

Faktem však je, že jednotné po-pisy „posedlých“ v dobách dávných dokonale odpovídají popisům drogo-vaných osob v dobách moderních.

Vskutku! Moderní historikové, zdá se, nemají pochyby: čaroděj-nictví opravdu existovalo a čaro-dějnice se skutečně proviňovaly. Je-jich vina však spočívala v produkci a konzumaci drog spíše než v ob-cování s démony (i když lze říci, že se to v určitém přeneseném a tajem-ném smyslu vztahuje také na drogy: ne náhodou se příznaky intoxikace nazývají v moderním slangu monkey - „opice“. A opice je odedávna jedním ze jmen ďábla).

Z mnoha soudních protokolů vysvitlo, že tyto „recepty“ vyzkoušel i ne jeden historik, když prožíval sám na sobě tytéž zkušenosti, které popi-sovali starodávní odsouzenci. Jedná se tu o alkaloidní výtažky lilkovitých evropských rostlin, které - na rozdíl od orientálních či amerických bylin (jež se kouří, žvýkají nebo vpichují) - jsou vstřebávány kožními sliznice-mi. Pokud tedy byli muži mezi za-svěcenými zastoupeni méně než ženy, nabízí se pro to fyziologické vysvětlení: masti rozetřené pomocí předmětů „sloužících k létání“ (ru-kojeť koštěte, sud) jsou jakožto dro-gy mnohem lépe absorbovatelné při-rozeností ženy; a tato droga - což je dnes také ověřeno - má právě v čes-neku tu nejsilnější protilátku.

Abychom pochopili, jak se věci mají, je nutno zde uvést také poněkud choulostivé podrobnosti: kdykoliv totiž vstoupili v této sou-vislosti na scénu muži, vždy se při-tom mluvilo o sodomii. Nezdá se tedy, že by to byla nějaká nahodilost, pro-tože jediný způsob, jakým mohli muži tyto drogy přijmout, bylo jejich vtírání do konečnicku.

Není tedy jistě žádnou náhodou, že *Datura stramonium*, rostlina vy-volávající blouznění, byla lidově na-zývána „ďáblův chlebíček“. Rulík zlo-mocný označovaný za „čarodějnou bylinu“, obsahuje atropin, jenž pů-sobí silné halucinace. Náhodou není ani to, že moderní LSD

se získává z plísně, která napadá žito, jež se tak stává „rohatým“: jako ďábel... Mezi fakty, které historikové ověřili, patří také případy „démonické epi-demie“ či „masového čarodějnictví“, které byly způsobeny požíváním chleba z nakaženého žita.

Z tohoto hlediska lze lépe po-soudit i jistá dobová nařízení, jako např. to na oblastním koncilu v Bourges ve střední Francii, který r. 1528 nařídil stáhnutí bylinkárek; anebo podobný příkaz vydaný do-konce sv. Františkem Saleským ne-daleko Ženevy, ve které upálili Kalví-novi žáci více než 50 „čarodějnic“.

Samozřejmě, že by to byl projev osvícenského racionalismu, kdyby se celý tak složitý, často milenaris-ticky laděný fenomén „čaroděj-nictví“ zužoval pouze na záležitost drog. Ale jisté je, že drogy zde svou roli hrají, a to podstatnou. Soudci tedy nebyli (či nebyli jenom) obětí svých před-stav. Ale vlastně se nalézali v téže situaci, ve které musí čelit stejnému problému, stejné „opici“ - často bez-úspěšně - i nynější přísné autority. Nebylo by tedy od věci dopřát tro-chu spravedlnosti i oněm „inkvi-zitorům“, kteří jsou odsuzováni vždycky bez odvolání...

Silja Walter - KLÁŠTERNÍ MODLITBA NA OKRAJI MĚSTA

Někdo musí být doma,
Pane,
až přijdeš.
Někdo Tě musí očekávat
tam dole u řeky před městem.

Někdo Tě musí vyhlížet
ve dne i v noci.
Neboť kdo ví,
kdy přijdeš?

Pane,
někdo Tě musí vidět přicházet
skrze mříž
svého domu
skrze mříž -

skrze mříž Tvých slov,
Tvých činů,
skrze mříž dějin
skrze mříž událostí
ve světě
dnes i stále.

Někdo musí bdít
dole u mostu,
aby mohl oznámit Tvůj příchod,
Pane,
vždyť přece přijdeš v noci
jako zloděj.

Bdít je naše služba.
Bdít.
Také pro ostatní svět,
který je často tak lehkomyšlný
a honí se kolem
a ani v noci nebývá doma.
Myslí na to,
že přijdeš?
Že jsi jeho Pánem
a že jistě přijdeš?

Někdo musí věřit,
být doma o půlnoci,
aby mohl otevřít bránu
a vpustit Tě dovnitř
až přijdeš.

Pane, skrze dveře mé cely
vcházíš do světa
a skrze mé srdce
k lidem.
Neboť co bychom si jinak počali?

My zůstáváme, protože věříme,
jsme tady,
abychom věřili a zůstali
venku na pokraji města.

Pane,
a někdo Tě musí vydržet,
musí Tě snášet
aniž by utekl.

Musí snášet Tvoji nepřítomnost
a nepochybovat o Tvém příchodu.
Tvoje mlčení snášet
a přesto zpívat.
Tvoje utrpení, Tvou smrt spolu
snášet
a z toho žít.
To musí stále někdo dělat
se všemi ostatními a pro ně.

A někdo musí zpívat,
Pane,
když přijdeš!
To je naše služba:
Vidět Tě přicházet a zpívat.
Proto, že Tys Bůh.
Protože děláš velké věci,
které nikdo dělat nemůže.
A protože jsi velkolepý,
a podivuhodný jako nikdo.

Přijď, Pane,
za našimi zdmi,
dole u řeky
čeká město na Tebe.
Amen.

Ferment, č. 3 - květen, červen; str. 4, Palotiner Verlag Gossau Švýcarsko, monotematické číslo „Oázy ticha“ o kláštřech; přel. F. Maliňák

MODLITBA RŮZENCE

O modlitbě růžence nemohu říci nic nového - mohu pouze znovu vyvolat a oživit to dávno známé a snad zapomenuté.

Modlíme-li se růženec, splétáme věnec růží ke cti Panny Marie, Matky Boží: bílé růže v radostném růženci, rudé v bolestném, zlaté ve slavném. Ale i jinak se ty růže mezi sebou liší. První z nich je vyznání víry. To znamená základní zaměření našeho života: náš cíl není na tomto světě; abychom ho dosáhli, svěřuje-me se Bohu, jenž přesahuje všech-nu naši starostlivost; a to činíme s radostnou důvěrou. - Potom následuje „Otče náš“, modlitba, které nás naučil Pán a jež vyjadřuje smysl našeho života lépe, než by to doved-la jakákoliv světská moudrost.

Hlavně však pozůstává růženec z opakovaného „Zdrávas Maria“. První část této modlitby je vzata z evangelia; je to nadšená chvála Marie, složená z pozdravu anděl-ského poselství a ze setkání s Alž-bětou. Sotva by se našla druhá tak krásná báseň v celé světové litera-tuře. Její druhá část je modlitba církve; je to úpěnlivá prosba o při-spění Matky Boží v našem životě a zvláště v rozhodujícím okamžiku našeho přechodu na věčnost.

V první části zdrávasu tedy vycházíme ze sebe v nezištné chvále, v druhé se zase vracíme k našim

potřebám. V tom se jeví rovnováha podobná jako mezi vydechnutím a vdechnutím. Vydechujeme svou zbožnost, noříme se v nazírání vznešené krásy, abychom odtud čerpali sílu a pomoc.

Tento přirozený rytmus unáší a kolébá naši duši jako na vlnách, takže odkládá svou starost a use-bírá se v hloubi. Toto rozpoložení myslí a srdce tvoří pozadí vlastního smyslu a obsahu této modlitby, jež je modlitba rozjímavá. R o z j í m á n í v růženci však není neosobní me-ditace, v níž se duch sjednocuje s přírodou a na chvíli zapomíná bo-lest, ale i zodpovědnost jednotlivé existence. Rozjímání v růženci se děje v přímém oslovení, v němž se na Marii obracíme v důvěrném „Ty“. Mluvíme s ní o tom, co každé matce nejvíce leží na srdci - o jejím dítěti. V dítěti je duše matky ponořena. Tento pohled ostatně odpovídá mo-derní teologii, která význam Mariiny osobnosti i důvod jejího omilostnění odvozuje ze vztahu k jejímu Synu. Když v modlitbě růžence pozorně procházíme pozemský osud Ježíše Krista a hledíme na úlohu, kterou v jeho životě měla jeho matka, roz-jímáme, jak ona jej vidí, o něj pe-čuje, s ním trpí a nad jeho oslavou se raduje. Události života, smrti a zmrtvýchvstání Krista jsou však spásonosná tajemství. Spolu s Marií jsme jim přítomni a jich se

zúčast-níme. Ona přece jako matka mu byla nejbliže a chápala jeho smýš-lení nejlépe. Žila jen s ním a pro ně-ho. Ona nás také povede k tomu, abychom jejího Syna vždy lépe po-znávali, vroucněji jej milovali a věr-něji následovali. Tak je růženec ces-ta skrze Marii ke Kristu.

Kristus jako člověk a jako Bůh je naším prostředníkem u Otce. To vyjadřuje zvláště staroslavná doxo-logie každého desátku, v níž vzývá-me Nejsvětější Trojici. Tak jde cesta růžence dále - skrze Krista k tajem-ství vnitřního života Trojediného Boha, k němuž všichni putujeme.

Růženec je podobenství životní cesty každého křesťana: přes ra-dosti a bolesti - v doprovodu Marie, která se podobně a ještě mocněji ra-dovala a trpěla, skrze prostřednictví Krista - k věčné slávě. Kdo cestou růžence často putuje, bude jistě vést dobrý život a dosáhne šťastně cíle.

Avšak nejde pouze o nás samot-né. Maria od nás žádá a naléhavě nás vybízí, abychom se modlili rů-ženec k záchraně světa.

Dr. Karel Říha SJ

JÁDRO VĚCI

Známy italský katolický filozof Rocco Buttiglione je považován za člověka, který se těší maximální důvěře Sv. Otce. Náleží k hnutí Comunione e Liberazione a podílel se na vypracování encykliky Veritatis splendor. V posledních měsících patřil k předním aktivistům nově vznikající strany PPI (Partito Popolare Italiano), jež povstala místo křesťan-skodemokratické strany. Byl zvolen za ni poslancem a očekává se jeho jmenování generálním sekretářem.

Buttiglione nedávno v rozhovoru s americkým měsíčníkem „Inside the Vatican“ odpověděl na některé dotazy o pontifikátu Sv. Otce Jana Pavla II. Řekl doslova, že „jádro věci představuje nezlomná víra papežova, originalita tohoto pontifikátu potom spočívá v odvážném svědectví této víry, které vydala polská církev pod vedením kardinála Stefana Wyszyńského...“. Podle Buttiglioneho Církev z konfrontace s komunismem vyšla jako duchovní vítěz, čímž si papež byl jist od samého začátku. „Toto vítězství,“ pokračuje italský filozof, „zajistilo papeži absolutní

svobodu vydávání svědectví pravdě nejen vůči marxistickému režimu, nýbrž i vůči západní inteligenci, jež byla v této době ve značné míře pod vlivem marxismu...“

Jaké jsou perspektivy do budoucna podle Jana Pavla II.? Buttiglione soudí, že papež vidí klíčovou záležitost v úctě k Panně Marii. Proč jeho mariánská úcta je tak velká?

„Především proto,“ odpovídá italský filozof, „poněvadž polský odpor vůči komunistickému totalitarismu se koncentroval v mariánském kultu. Z iniciativy kardinála Wyszyńského obraz Matky Boží Čenstochovské putoval po všech diecézích.“

Matka Boží je vzorem lidské svobody, která se projevuje poslušností vůči pravdě. Pro papeže je základním problémem Východu i Západu mylná koncepce svobody, která nezahrnuje tuto poslušnost a nespojuje jedny s druhými znamením lásky. Člověk, jenž poslouchá jmenem své pudy a nepodřizuje svá přání pravdě, se stává otrokem, jak napsal už Aristoteles. Právě proto zaujímá mariánský model ústřední

m í s t o
v papežově myslí...“

Dále italský filozof říká: „Církev musí plout mezi dvěma nebezpečnými úskalími: libertismem a puritanismem. Na jedné straně stojí riziko špatné koncepce svobody, o níž byla výše řeč - na druhé pocit, že Církev je jediným strážcem zákona a z toho vyplývající tvrdost. Bez mocné opory v mariánské úctě je velice nesnadné uniknout jednomu či druhému nebezpečí... Církev je skutečně strážcem morálního řádu, ale nevynalezla ho, ne ona určila, co je dobré a zlé. To stanovil Bůh, ona to pouze hlásá. Teologové jsou posláni vykládat nauku Církve, a nikoli vlastní názory na téma morálky. Jestli papežský učitelský úřad po-tvrdí, že jistá kniha není teologickým dílem, neznamená to potlačení svobody svědomí teologa, nýbrž pouze to, že tento spis nevyjadřuje nauku Církve.“

Podle polského týdeníku Lad
R. Malý

PŘÍMLUVY ZA NENAROZENÉ

Náš Pán Ježíš Kristus se z vůle svého nebeského Otce působením Ducha svatého stal jedním z lidí. Již jeho početím bylo počato dílo naší spásy. Prosme ho za všechny lidi, neboť všichni jsou povoláni ke spáse již od mateřského lůna.

1. Tvá Matka tě, Pane, s radostí a ochotou přijala. Dej našim ženám radost z jejich mateřského poslání a ochotu pečovat o všechny děti, které počaly.

2. Tvé panenské Matce hrozila potupa, neboť při tvém početí ještě nebydlela s mužem. Dej dívkám a ženám zdravé sebevědomí, aby překonaly strach z výčitek, pohrdání nebo trestu za své těhotenství.

3. Tys při návštěvě své Matky naplnil Duchem sv. Alžbětu a dítě v jejím lůně jsi zbavil dědičné viny. Dej, ať ti, kdo se poskvřili účastí na zabíjení dětí, upřímnou kajícíností získají opět tvou milost.

4. Tvůj panenský otec Josef se podle Boží vůle s ochotou ujal tvé Matky i tebe. Dej, aby otcové poznali svou odpovědnost za všechny děti, které zplodili, i za jejich matky.

5. Již při svém narození, Pane, jsi neměl kam složit hlavu. Dej rodičům odvahu přivést své počaté děti na svět i

přes nepřízeň okolností.

6. Jako malé dítě jsi byl uchráněn od násilné smrti. Chraň své nenarozené bratry a sestry, kteří mají být násilně odstraněni jakožto překážka kariéry a bohatství těch, kdo jsou silnější než oni.

7. Tvůj zákonitý pozemský otec byl spravedlivým mužem. Dej, ať dnešní muži usilují o právo a spravedlnost v celé naší společnosti.

8. Když jsi, Pane, vyhladověl na poušti, přišli ti posloužit andělé. Dej všem rodičům možnost opatřit svým dětem všechno, co potřebují ke svému rozvoji a důstojnému životu.

9. Ty jsi, Pane, uzdravoval nemocné, protože jsi nepřišel život zahubit, ale zachránit. Dej, ať lékaři vždy usilují jen o zdraví a život všech mužů, žen i dětí, narozených i nenarozených.

10. Tys neváhal hlásat pravdu vhod i nevhod. Chraň svou církev, která přes všechny odpory světa stále hlásá pravdu o posvátnosti lidského života.

11. Tys byl mocnými tohoto světa nespravedlivě odsouzen a zabit. Dej, ať ti, kdo nesou odpovědnost za státní, usilují vhodným a účinným způsobem o ochranu a podporu života všech slabých a neviných lidí.

12. Tys obnovil život svého těla. Žehnej všem, kdo veřejně i skrytě, prací i modlitbou usilují o obnovu úcty k životu a mravnosti v dnešním světě.

13. Tys na své učedníky seslal Ducha moudrosti, rozumu a rady. Dej, ať každý z nás věřících pozná, kde je jeho místo na tvé vinici.

14. Ty nás přijdeš soudit na konci věků. Dej, ať nikdy nezapomínáme, že nezájem o jediného z tvých nejmenších bratří je nezájem o te-be.

Všemocný, svatý Bože, ty sám povoláváš lidi k životu. Odprošujeme tě za ty, kdo se opovažují lidské životy ničit, i za lhostejnost nás samotných k tomuto zlu. Smiluj se nad námi nade všemi skrze svého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Centrum pro rodinný život,
Olomouc, 14/15, 1993

INTERRUPTCE JAKO POLITICKÝ FENOMÉN (2)

Pod tímto titulem byla vydána již v několika jazycích kniha, jejímž autorem je profesor Iovaňské univerzity, člen Papežské akademie společenských věd a konzultant Papežské rady pro rodinu, dr. Michel Schooyans. Chtěli bychom vám v krátkosti přiblížit její hlavní myšlenky.

Kniha je pozoruhodná především svým neobvyklým a novým pohledem na danou problematiku, který se vyhýbá planému moralizování založenému na zastaralé kazuistice toho, co je dovoleno a co je zakázáno, a místo toho zkoumá politické souvislosti legalizace interrupcí.

2. DÍL (ANONYMNÍ STRUKTURY HŘÍCHU)

Problematika interrupcí bezpochyby souvisí i s ekonomickými faktory čili finanční stránkou věci, i když jinak v zemích rozvinutých a jinak v zemích chudých. Ve vyspělých zemích se např. již čile obchoduje s „vyoperovanými“ - živými či usmrčenými - lidskými bytostmi jako s tzv. fetálním materiálem, který slouží např. jako surovina při výrobě ko-smetických přípravků. Obyvatelé rozvojových zemí však, díky „velké zaostalosti“, považují interrupce stále ještě za cosi nelidského a proto musí být usměrňováni: jak pomocí diskriminačních sociálně-ekonomických opatření vměšujících se do práv rodičů, tak finančními odměnami za „dobrovolné“ podřízení se oněm operacím.

Stupeň vyspělosti kterékoliv země jistě závisí na finanční politice a to není oblast, která by byla běžnému občanu průhledná. Soukromé - více či méně anonymní - finanční struktury mohou poskytovat gigantické sumy komukoliv a na cokoli podle svého vlastního, nikým nekontrolovatelného úsudku. Vůči hromadným sdělovacím prostředkům mají tyto struktury svůj vlastní důvěrný vztah, avšak veřejné mínění o m o t i v a c í c h a záměrech jejich počínání neví téměř nic. Toto konkrétní informační vakuum je ovšem „bohatě vyváženo“ nepřeborným množstvím náhradních informací - např. o tom, že se v londýnské zoologické zahradě narodilo nové medvíďe, anebo o setkání dvou státníků, které se konalo v přátelském ovzduší.

Klíčové momenty určující směr a kvalitu pokroku jednotlivých zemí, jsou tak - co do poznatelnosti - jejich občanům nepřístupné. Zdá se dokonce, jako by zde žádné usměrňování neexistovalo; jako by se jednalo o nějaký „samopohyb“, jak to kdysi ve vztahu k totalitní moci nazval Václav Bělohradský. Nikdo se proto ani nepodívá tomu, proč vědeckotechnický pokrok vstupuje - mírně řečeno neomaleně - do té nejintimnější sféry lidského bytí, tj. sexualitě. Jisté to není projev „samovolného pokroku“, tím méně pak výraz úcty k intimitě a důstojnosti lidské osoby, a už vůbec ne úcty k lidskému životu. Spíše je to přesně cílený a zákeřný pokus o zneužití lidské křehkosti za účelem zotročení a vykořisťování lidské osoby.

Tyto způsoby usměrňování „pokroku“ vysvítají jasně z politicko-

-ekonomických metod vzájemných styků rozvinutých zemí se zeměmi rozvojovými. Bohaté státy i mezinárodní instituce zde nabízejí hospodářskou pomoc rozvojovým zemím pod podmínkou, že tyto země budou legalizovat politiku potírající lidský život v jeho zárodku.

Tato novověká koloniální politika je nesena v duchu pseudovědeckých tzv. maltuziánských idejí, které tvrdí, že růst počtu obyvatelstva pokračuje rychleji než růst produkce potravin a proto je prý třeba vyvíjet takovou hospodářskou a sociální politiku, která omezuje porodnost. Hladomor či války jsou z hlediska těchto idejí nejen nevyhnutelné, ale i prospěšné. Není potom divu, že jenom na propagaci nepřirozené antikoncepce se vydává tak vysoká suma, že by mohla několikanásobně odstranit dětskou úmrtnost způsobenou podvýživou.

Právě tyto ideje stojí v pozadí nadměrného rozšíření, upřednostňování a přečeňování tzv. demografických věd. Nejvlivnější instituce provádějící demografická bádání tzv. Population Council - je organizací, disponující tak obrovskými částkami, že má rozhodující vliv nejen na střediska demografického výzkumu v celosvětovém měřítku, ale i na vlády a mezinárodní organizace, včetně OSN, zvláště v Komisi pro otázky populace, UNESCO, UNICEFu, Ekonomické a sociální radě a Mezinárodní bance pro obnovu a rozvoj. Její zakladatel a sponzor, známý americký finančník John David Rockefeller III., vyjádřil sám své neo-maltuziánské ideje v roce 1978 na demografickém sympóziu v Bukurešti. Tyto postoje jsou prokazatelné také v investicích Světové banky, Fordovy a Rockefellerovy nadace, ale stejně tak i ve USA.

Není pochyb o tom, že - v rozporu s maltuziánskou ideologií - růst populace je také růstem pracovních sil, a tím i produkce. Pohlédneme-li však zblízka na dotyčné demografické údaje, zjistíme, že ukazatel porodnosti v rozvinutých zemích je hluboko pod reprodukčním mini-mem. A podíváme-li se na tyto údaje v rozvojových zemích, zjistíme, že jsou až na ojedinělé výjimky nedostačtečně zalidněné, mají menší spotřebu, neznečišťují životní prostředí a obyvatelstvo má mnohem nižší průměrný věk. Přitom je faktem, že pouhých 20 % světové populace, která žije na území rozvinutého Seve-ru, využívá 80 % světového bohatství surovinových a potravinových zdrojů... Pokládat proto domnělou demo-

grafickou explozi za ekologické ohrožení, jak to sugeruje např. podnikatelské sdružení zvané Římský klub, je vrcholným projevem cynismu a pokrytectví, kterým je jen zastírána holá neochota ke spravedlivému rozdělování hmotného blahobytu.

Stejným plodem demografické demagogie je i fáma o tzv. „žlutém nebezpečí“, jak se to s rasistickým nádechem říká. Hustota obyvatelstva v Číně je 2x menší než ve Velké Británii a 3x menší než v Japonsku. Zmíněný slogan má totiž zakryt úplně jinou skutečnost.

Právě komunistická Čína se totiž stala pokusnou laboratoří demografické ideologie. Čínská lidová republika provádí tzv. politiku jednoho dítěte v rodině. Každá žena potřebuje státní souhlas k tomu, aby mohla otěhotnět. Pokud jej nemá, je buď přinucena k povinné interrupci, popřípadě jsou děti zabíjeny až po narození. Tím více zarážející je, že čínská ministryně zdravotnictví pí. Chen Muha byla r. 1984 na půdě OSN vyznamenána medailí Světové zdravotnické organizace za z á s l u h y o demografickou politiku... Paní ministryně přitom děkovala za finanční podporu této politiky, které se do-stává komunistické Číně ze strany demokratického západu. Jen v roce 1991 uvolnila vláda Spojených států na tyto účely 221 milionů dolarů.

Legalizace interrupcí nebyla v žádné zemi zavedena na základě souhlasu většiny obyvatel, ačkoliv ani ten by nemohl poskytnout morální ospravedlnění, nýbrž výhradně jen základním a parlamentním jednáním, iniciovaným a poplatným stoupcům ideologických předpokladů sdružených v elitních, více či méně anonymních strukturách, financujících a propagujících interrupce i veškerou antinatalní činnost v celosvětovém měřítku. Ne náhodou se v nedávných encyklikách Jana Pavla II. hovoří právě o nutnosti reformy a zprůhlednění světových měnových a finančních struktur. Výzva k budování civilizace lásky poukazuje - mimo jiné - právě na potřebu vtěle-ní skutečného a účinného humanismu do všech těch „struktur hříchu“, jak to říká Jan Pavel II., které jsou nositelkami soudobé civilizace smrti.

(Pokračování příště)

“VŠECHNY ŘEČI V CÍRKVI MUSÍ BÝT PODLOŽENY MODLITBOU”

Před sedmi lety slavili katolíci v tehdejší NDR své první a je-dině setkání v Drážďanech. He-slem slavností byla silná slova: „Boží moc - naše naděje!“

Letos se v Drážďanech pod hes-lem „Na cestě k jednotě“ konal 92. německý Katolický den. Pro přiblížení v jakém duchu den probíhal, přinášíme kázání

JOACHIMA KARDINÁLA MEISNERA při bohoslužbě Kolpingovy spo-lečnosti.

Budou moci katoličtí křesťané z nových spolkových zemí vnést svůj drahocenný vklad protrpěného a vybojovaného dědictví ze čtyřiceti let komunismu do celé německé cír-kve? To by byl velký krok k jednotě!

Dnes ráno se ptáme s ohledem na poslední knihu Bible: Co říká duch roku 1987 duchu roku 1994? „Kdo má ucho, ať poslouchá, co ří-ká duch církevním obcím“, říká se tomu ve Zjevení (Zj 2,7).

Duch svatý říká duchům všech dob: Předě vší spolkovou činností stojí živé spojení s Bohem.

Před církevním společenstvím stojí společenství Boha s lidmi. Ne-zapomínejme: Jedna mnohem rozší-řenější forma ateismu, než je ten komunistický, spočívá v tom, mno-ho mluvit o Bohu, aniž bychom mlu-vili k němu.

Nepřítomnost modlitby a vyznání jsou zvláštní formy bezbožnosti. Bůh nezemře, když se člověk pře-stane na něho ptát. Ale člověk pře-stane být člověkem, když se přesta-ne ptát po Bohu.

To první, co katolická společnost nebo katolická organizace člověku přináší, je vyznání víry. Patří k vel-kým darům církve v současnosti, že nám předložila ve Světovém kate-chismu starou platnou víru nově a výrazně formulovanou.

„Nebudete-li stáli ve víře, neob-stojíte!“ (Iz 7,9), říká prorok Izajáš. Jestliže věříme jen sobě a své mou-drosti, která je často jen všeteč-ností, pak si nezasloužíme zůstat. Neklamme se, Pán varuje všechny aktivisty církve, to říkám vám a so-bě samému na prvním místě:

„Mnoho z nich mi řekne toho dne: Pane, což jsme ne-mluvili tvým jménem, nevy-háněli zlé duchy a což jsme tvým jménem nedělali zázraky ve velkém počtu? Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás ne-znal. Pryč ode mne, pachatelé nepravosti!“ (Mt 7,22)

Z mnoha katolických spolků mohlo

působit jenom Kolpingovo dílo v katolické církvi tehdejší NDR ke spáse mnoha lidí. A ptám se vás, záviselo to na tom, že se u vás dba-lo na to, že před spolkem stojí živý svazek s živým Bohem? Kolpingovi bratři a sestry, to musí u vás zů-stat! V tom máte naději a budou-cnost!

Pán začíná svoje zvěstování po-selstvím: „*Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Polepšete se a věřte v radostné poselství*“ (Mk 1,15). Neznamená toto poselství 1994 v Drážďanech spíše: „Čas je přep-lněn. Království Bohočlověka je velmi blízko“? Obratě se konečně od lid-ského boha k Bohočlověku! V říši lidského boha to znamená: „Dělej jen to, co dělají ostatní.“ „Spolupů-sobit“, zní zde heslo. Syn člověka říká k této praxi: „Já ale říkám vám!“ Tak mluví například: „*Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš. Já však vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zci-zoložil v svém srdci*“ (Mt 5,27).

Ruku na srdce, stojí náš život ve skutečnosti na tvrzení „My taky - jako ostatní“ nebo na výroku Páně „Já ale říkám vám“? Před spolkem stojí svazek s Bohem. Co říká Duch svatý duchům roku 1994: před roz-hovorem stojí modlitba.

Všechno mluvení v církvi, které není podloženo modlitbou, se zvrhá-vá v tlachání. Naše církev není žád-ný kulatý stůl, u něhož se může o všem mluvit a přit se tak dlouho, až se konečně najde kompromis.

Ne - církev je prostor, do něhož Pán řekl své slovo. Bez příprave-nosti ke slyšení nebo poslušnosti se stane církev pouhým debatním klubem a vypadá potom podle toho. „*Ne samým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které v y c h á z í z úst Božích*“ (Mt 4,4).

Peníze vládnou světu, slovo Boží vládne církvi. A milí přátelé, aby-chom nepadli za obět lidskému smýšlení, dal Pán své církvi učitel-ský úřad, takže každý v posledních otázkách života ví, na čem je. Na nejvznešenějším místě vykonává pa-pež spolu s biskupy učitel'ský úřad církve.

„*Ty jsi Petr - skála - a na té skále zbuduji svou církev*“ (Mt 16,18). Petr, který se dnes jmenuje Jan Pavel II., má být základem domu, který mu nepatří: „*Na této skále zbuduji svou církev*“ (Mt 16,18) - ne tvoji. Papež není Pán, nýbrž správ-ce. On nesmí volně nakládat s věc-mi, nad nimiž má pravomoc jen Kristus. On je přednašeč, nikoliv původce Božího slova.

Jsmo vděční, že tento papež nás učí poslušnosti vůči slovu Kristovu, bez ohledu na lidskou chválu nebo hanu. Papeži je uloženo hájit jed-notu víry,

jednotu vyznání v celém světě.

Tento katolický den napsal na své prapory: „Na cestě k jednotě“. To může zvláště v Drážďanech zna-menat jenom: Na cestě k jednotě víry. Proto se stavíme jasně vedle papeže. Myslím, že každý Kolpingův bratr a sestra ví, kde je jeho místo, když papež je neustále stavěn na lavici obžalovaných v církvi naší ze-mě. My, katolíci, kteří jsme jako malé stádo museli žít čtyřicet let v tehdejších komunistickém Němec-ku, vděčíme za naši odolnost a sílu zde právě také Petrovi v Římě, který se nás zastal. Nedáme na něho na-dávat ani od křesťanů, kteří po-važují naší církev za kulatý stůl. Za Petra se modlil Pán, aby jeho víra nekolísala, aby nás posiloval. Ptám se vás, jakého chceme papeže? Ta-kového, který naslouchá všem du-chům doby i duchům malicher-ností, aby dosáhl momentálního po-tlesku davů, papeže, který současně nemá dostatek očí, aby registroval každý módní jev a nemá dostatek podpatků, na nichž by se otáčel? Nebo chceme papeže, který nám za-jišťuje ochranu slova, které zůstává na věky? Pak poslouvejme jeho hlas!

Co říká Duch svatý duchům dneška: Před institucemi má duch přednost.

My jsme zde v Německu, které má na instituce nejbohatší církev na světě a patříme k nejchudším církvim na duchovní povolání a du-chovní hnutí. Instituce nám zdaleka nezajišťuje Ducha svatého. Právě naopak! Může Ducha naopak udu-sit. V našich spolicích a organizacích chybí roční bilance. Nechybí ales-poň jednou za rok životní bilance v dobré zpovědi u všech členů na-šich spolků, organizací a společnos-tí? Neklamme se: Církevní spolek, katolická organizace nebo společ-nost není podle Krista tehdy, když má církvi schválené stanovy, nýbrž jestliže její členové jsou plni Ducha Kristova. A zde platí zákon řetězu, který je silný jen tak jako jeho nejslabší článek. Nezapomínejme: Nic se neděje tak lehce a nepozoro-vaně, jako vnitřní odumírání Ducha Božího v nás. Instituce bez Ducha svatého usmrcuje, jako usmrcuje litera bez ducha, a všichni, kdo jí slepě důvěřují, vnitřně zkamení. Člověk propadá lhovosti vůči Bohu a modlitbě, padá jako kámen do studny.

Nemáme někdy dojem, jako bychom spolupracovali s mnoha „duchem nepřítomnými“? Když člo-věk někdy vidí, jak jsou lidé vyschlí, zatvrdlí a zkamenějí už ve třiceti ne-bo čtyřiceti letech, pak se ptá: Mají před sebou skoro celý život a vlast-ně celou věčnost a jsou už teď prázdní, bez očekávání, zkamenějí. Je to

duch, který oživuje, litera za-bíjí (srv. 2 Kor. 3,6)! Bez Ducha svatého se staneme kamenem. Milí přátelé, to je příčina vši neplodnosti, nedostatku radosti a míru v našich řadách. Jste vyzýváni, abyste du-chovně obživli, protože si není mož-no ve víře vzájemně pomoci, když jsou lidé zkamenělí, protože pak už nejsou vzájemně spojeni.

„Na cestě k jednotě“ znamená být duchovně živý. Jenom duchovní lidé mohou skutečně vzájemně žít a tvořit jednotu. Jsou průhlední a

sdělitelní. Nenarážejí na sebe a ne-překážejí si. Nezapírají se vzájemně, ale naopak, podporují se a rozvíjejí se navzájem. Tvoří jeden organis-mus: jedno tělo naplněné Duchem svatým, které je církev. Měřítkem našeho přesvědčení ve víře je měřít-ko našeho souhlasu se životem. Proto je pochopitelné, proč Kristus řekl: „*Já jsem život*“ (srv. Jan 11,25). „*Já jsem přišel, abyste měli život a měli ho v plnosti*“ (Jan 10,10). Proto odevzdal svůj život. Nyní připomeň-me poslední slovo

poslední knihy Bi-ble: „*Kdo má ucho, ať poslouchá, co říká Duch církevním obcím*“ (Zj 2,7).

BISKUP, JEHOŽ SLOVA JSOU JAKO OSTRÝ MEČ

Podepisuje se „Don Tonino, biskup“, jmenuje se Antonio Bello a je biskupem čtyř diecézí v Pug-lii: Molfetta, Giovinazzo, Terlizzi a Ruvo pro 140 tis. obyvatel.

Biskup vykonává svůj pas-týřský úřad slovem a příkladem. Mons. Bello používá slovo skuteč-ně jako „ostrý meč“. K vánocům napsal pastýřský list, který a-dresoval Pánu Ježíši. Poslední řádky zněly:

„Vzpomeň si na chlapce z ústavu ..., kteří se nevrátí na vánoce domů, protože je nikdo nechce. Vzpomeň si na rodinu ..., která bydlí v Molfet-tě na ulici ... a je jich osm v jedné světnici bez světla. Vzpomeň si na čtyři stařečky, kteří přespávají v ce-le bývalého kláštera v Ruvo a místo skla mají v oknech lepenku. Vzpo-meň si na Jana, který bere drogy a takřka každou noc mi telefonuje, že je mu špatně. Vzpomeň si na Antonellu, kterou opustil manžel. Vzpomeň si na všechny ty chudé a nešťastné, kteří zatím našli pouze místo v neplodném biskupově se-znamu, ale nikoliv v jeho poslání, k němuž byl povolán: předcházet všechny v bliženské lásce. Vzpomeň si, Pane, na toho, kdo má všechno, ale neví, co s tím má udělat, protože mu chybiš Ty.

Přeji Ti hezké vánoce, můj bratře Ježíši, který kromě toho, že žiješ a kraluješ na věky věků, umíráš v pohrdání, jednu minutu za dru-hou, na celém tomto světě ve zne-tvořeném životě těch nejposledněj-ších.“

Několik měsíců před tím u pří-ležitosti svátku Těla a Krve Páně napsal věřícím svých čtyř die-cézí:

„Proč neřict jasně a zřetelně, že nelze slavit svátek Těla Páně, dokud někdo přespává v přítavu pod „svatostánkem“ převrácené loďky, anebo jiný tráví noci s dětmi v že-lezničním vagóně? Proč se bát otrášt buržoazním blahobytem to-lika křesťanů, kteří by sice rádi sypali květy před eucharistickým procesím ze svých

poloprázdných domů, ale vůbec nejsou schopni pochopit dramatickou situaci těch, kteří nemají kde bydlet? Proč bychom se měli obávat, že znevážíme eucharistické tajemství, jestliže po-ukážeme na to, že svátost oltářní nemůže uctívat ten, kdo půjčuje na lichvářské úroky, kdo požaduje čtyři miliony náhrady, dříve než pronaj-me dům ubohému křesťanu? Proč nekřičet do všech čtyř světových stran, že věrohodnost křesťanů se neměří podle hloubky, s jakou po-klekají před monstrancí, ale podle hloubky pozornosti, s níž jsme schopni ujmout se mladých lidí, kteří propadli drogám, protože se jich nikdo není schopen ujmout, aby je vysvobodil?“

Těmto svým slovům dává bis-kup důraz svým vlastním příkla-dem. Musím doplnit, že biskup Monfetty, Giovinazza, Terlizzi a Ruova prakticky provádí to, co káže, i když jej tím vystavují ne-bezpečí, že jej někdo vykrade. Tady je několik příkladů:

Je tu jeden muž s nohama otek-lýma od křečových žil, který přespá-vá na nádraží. Při jedné své noční „obchůzce“ jej Tonino potká, odešle jej do nemocnice na ošetření a pak mu poskytne přístřeší ve své rezí-denci. Je tu další, který spí na pláži pod člunem. Nemá rodinu a přišel na mizinu. I on je ubytován na bis-kupství. Je tu mladý pár s dítětem, kterému je sotva dvacet dní a už ho trápí kašel. Bydlí ve světničce bez světla, bez vody, bez koupelny: jestli se jim nepodaří najít byt, biskup je vezme k sobě. Ale v Molfettě je ta-kových vyhoštěných rodin 380 a biskupství na to nestačí...

„Tolikrát jsem už o tom jednal s úřady!“ říká don Tonino, „a před-stav si, i oni jsou bezmocní.“ Nuže? „Křesťané musí lépe držet pospolu. Je nutno naplnit skutky vztah mezi vírou a životem. My říkáme tolik slov, píšeme tolik dokumentů a článků, ale pak zjistíš, že všechna ta slova proletí nad hlavou a vůbec nezasáhnou srdce.“

Proto základní složkou pastora-ce v

diecézi je obnova katecheze. Ka-techeze, která jde ruku v ruce s na-plňováním základního poslání. Pro-to se nejvíce prostoru poskytuje „dobrovolné službě“ („Mladí lidé mají velkodušnost a ochotu k či-nu“), která však musí být dobře ko-ordinována. Tedy, největší pozornost se věnuje reorganizaci diecézní cha-ritní služby, která se musí stát in-teligentní hnací silou diecézní do-bročinné aktivity.

Nesmíme si myslet, že by se don Tonino nějak odlišoval od ostatních biskupů. Má ke svým spolubratřím ve službě velmi těsný vztah. Není z těch, který by se stranil práce podle ten-dencí biskupské konference. Říká:

„Při své činnosti a při vyučování se řídím dvěma dokumenty italské biskupské konference: „Italská cír-kev a perspektivy Itálie“ a „Eucha-ristie a společenství“.

Mons. Bello přiznává, že musí překonávat chvíle bezradnosti vyvolávané disproporcí mezi evangelijním ideálem a skuteč-ností v křesťanských obcích, ale současně žíví velkou nadějí do budoucna:

„Je tu vánek naděje, který ovívá tvář církve. Myslím tím slibnou do-brovolnou aktivitu mladých spole-čenství a novou schopnost církve hovořit o míru a o své připravenosti postavit se na stranu těch, kteří jsou nejubožejší. Chystáme se vy-kročit k novému nebi a nové zemi.“

(Renzo Giacomelli ve Famiglia Chistiana, 22/84, Supp. Anno Santo 3, Roma)

Plánování rodičovství: Šance pro přirozené metody?

Svatý stolec apeluje na všech-ný národní a mezinárodní institu-ce pro plánování rodiny, aby fi-nančně podpořily rozšíření metod přirozeného řízení početí. Kontro-lu přirozeného rytmu ženské plodnosti usnadňuje e l e k t r o č i p a jiné moderní přístroje.

Vatikán očekává, že průmysl brzy vyplní tuto mezeru na trhu.

Vatikán 8. 7. 1994 - Svátý stolec apeloval na všechny národní a mezi-národní instituce pro plánované rodičovství, aby finančně podpořily metody přirozeného řízení početí. To se ale musí stát bez nákladů těch dárců, kteří jsou neslučitelní s mo-rální naukou Církve, řekl předseda Papežské rady pro rodinu, kardinál Alfonso Lopez - Trujillo ve čtvrtek při představování vatikánské doku-mentace o různých metodách přiro-zeného řízení porodnosti. Tím se sta-nou tyto metody „jistou“ a „opravdu etickou a vědeckou alternativou“ proti použití zabraňujících prostřed-ků nebo sterilizačních zákroků.

Nadvláda výrobců pilulek

Ve vztahu k populační konfe-renci, která má začít za dva měsíce v Káhiře, si postěžoval kardinál, že fondy spravované Spojenými národy a určené pro plánování rodiny ve vý-ši šesti miliard

dolarů ročně před-stavují jednom částku na prostředky zabránění početí. Jedním z důvodů je „hospodářské impérium výrobců pi-lulek“. Kladně hodnotil, že pokrok technologie a výzkumu v minulých letech umožnil stanovit plodné dny ženy pomocí technických přístrojů, např. elektročipu. Tento vynález zna-mená zjednodušení kontroly přiroze-ného rytmu ženské plodnosti, která je důležitá pro použitelnost přiroze-ných metod regulace početí. Do této mezery na trhu jistě průmysl brzy vstoupí.

Není vhodná jen pro „elitu“

Podle údajů kardinála Lopeze Trujilla je účinné použití metod přirozené regulace početí možné nejen pro intelektuálně a kulturně na výši stojící „elitu“, nýbrž také pro chudé a nevědomé obyvatelstvo v rozvojo-vých zemích. To mohla dokázat cír-kevní výchovná opatření v této ob-lasti v několika latinskoamerických a afrických zemích.

Lopez Trujillo vyslovil politování, že v přípravném dokumentu pro ká-hirskou populační konferenci, kriti-zovaném Vatikánem, se úplně od-děluje sexualita od manželské lásky a od instituce rodiny.

Slovenští biskupové ohlašují synod

Má být založena cesta sloven-ské církve ve změněné společnosti - Biskupská konference podporuje založení nezávislých křesťan-ských odborů - Kritika školské politiky

Bratislava 7. 7. 94 - Katolická církev na Slovensku připravuje ce-loslovenský synod. Toto rozhodnutí bylo přijato na nejnovější schůzi slovenské Biskupské k o n f e r e n c e v Banské Bystrici ve středu 6. čer-vence. Při přípravě chtějí biskupové vzít v úvahu také zkušenosti se synody jiných evropských církví. Přípravou je pověřen světicí biskup Vladimír Filo z Trnavy. Synod se má konat za několik let. Má položit zá-kлады budoucí cesty slovenské cír-keve na bázi II. vatikánské koncilu ve změněné společenské a politické situaci.

Biskupská konference podpořila v prohlášení založení nezávislých křesťanských odborů. Odbory mají při řešení mnohých sociálních pro-blémů důležitou úlohu, také v de-mokratických zemích, zdůrazňují bis-kupové, s ohledem na dřívější ovlá-dání odborového hnutí komunisty. Křesťanským odborům poskytuje

sociální nauka církve podstatnou orientaci.

Učitelé náboženství znevýhodnění

Biskupové kritizovali školskou po-litiku. Problémy v souvislosti s cír-kevními školami a s vyučováním ná-boženství musí být konečně vyře-šeny spravedlivým způsobem.

V těchto dnech dostaly například školské úřady pokyn, aby nejmenší velikost třídy pro vyučování nábo-ženství byla 35 žáků, avšak pro vy-učování etiky jen 22. Také existují nespravedlnosti při placení učitelů náboženství: Některé školy jim vy-plácejí platy také po dobu prázdnin, jiné ne. Je zapotřebí zákona, říkají biskupové, který by zajistil cír-kevním školám stejné možnosti, práva a povinnosti jako státním. Církevní školy nejsou žádnými „soukromými školami“. Věřící jsou stejně plno-právními občany Slovenska a mají proto právo na křesťanskou výchovu svých dětí.

SVĚTOVÝ KATECHISMUS BESTSELEREM TAKÉ V USA

New York, 8. 7. 94 - Poté, co bylo v USA už prodáno 900.000 exem-plářů nového Světového katechis-mu, připravuje se na závěr léta třetí vydání. Biskupská konference Spo-jených států počítá s tím, že letos se prodá celkem více než jeden milión výtisků. Tím se dostal „Katechismus katolické církve“ na seznam bestse-lerů. *Dosavadního prodejního rekor-du bylo dosaženo v jednom knihku-pectví v Detroitu, kde za dopoledne 23. června bylo prodáno na 1100 vý-tisků.*

POPTÁVKA PO PÍSMU SVATÉM

Ukrajina - Ukrajinská biblická společnost prodala už 1,5 miliónu výtisků Písma svatého. Doposud se tisklo v zahraničí, nyní se má začít s tiskem Bible v Kyjevě, jak ozna-muje polská katolická zpravodajská agentura KAI. Protože dosavadní překlad do současné ukrajinštiny obsahuje jak gramatické, tak také stylistické chyby, je plánován do roku 2000 nový překlad, jak uvádí Ukrajinská biblická společnost.

PLNÁ PODPORA VĚDY

Jak prohlásil sekretář Rady pro rodinu, biskup Elio Sgreccia, po-stavil se průmysl dosud do služby prostředkům bránícím početí. Z to-hoto důvodu nepřispěly také sdělo-vací prostředky vůbec k propagaci přirozených metod regulace početí. Dvě skutečnosti dávají podle Sgre-cia v současné době přece jenom naději na úspěch: Plná podpora a uznání vědy a Světové zdravotnické organizace pro účinnost přirozených metod regulace početí jakož i přibý-vající odmítání mnoha žen ovliv-ňování jejich sexuality pomocí medi-kamentů.

PROTI HOMOSEXUÁLNÍMU „MANŽELSTVÍ“

Slovensko - Biskupská konference podpořila prohlášení Papežské rady pro rodinu, v němž bylo kritizováno rozhodnutí Evropského parlamentu, připustit homosexuální manželství a adopce dětí homosexuálními páry.

Dále doporučují biskupové zříze-ní manželských a rodinných center při farách, děkanátech a diecézích. Tak by se mělo každému, kdo se připravuje na založení rodiny, umož-nit odborné a etické vzdělání.

SV. OTEC O MÍROVÉM NÁVRHU

Vatikán - Při audienci se Sv. Otec zmínil i o novém mírovém návrhu pro Bosnu - Hercegovinu. Řekl: „Nyní je více než kdy jindy nutné defini-tivně vyřešit tento bolestný konflikt. Doufám, že toto řešení je založeno na spravedlnosti a respektování to-tožnosti obyvatelstva a že

CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY

poskytne potřebnou podporu pro návrat vy-stěhovaných a uprchlíků do jejich domovů. Styčným bodem kéž jsou zásady mezinárodního práva, zdůrazněné v četných rezolucích příslušných mezinárodních organizací. Prosím všemohoucího Boha, aby osvětil zodpovědné osobnosti v jejich nastávajících rozhodnutích, aby upevnil naději zuboženého obyvatelstva a ve všech obnovil odhodlání k mírovému soužití.

Z THAJSKA DO ITÁLIE NA ZKUŠENOU

Itálie - V minulých dnech přijela do Itálie delegace ředitelů a vedoucích thajských věznic. Cílem je poznat metody používané v případech vězňených obětí omamných jedů pro jejich opětné zařazení do společnosti.

Teolog Dieter Emeis z Osna-brücku řekl při pastorálním zasedání v Eisenstadtu: „Přijímání svátostí se děje dnes často bez náboženského přesvědčení.“ - Návrh na závaznou přípravu k biřmování proti otevřené praxi křtu.

Eisenstadt, 7. 7. 94 - Mnoho lidí chce dnes využívat církve jako místa nabídky obřadů k různým příležitostem, „bez náboženského přesvědčení nebo aniž by hledali společenství církve“. Na nebezpečí, že by tímto požadavkem „mohla být překryta symbolika a účinnost svátostí“, poukázal osnabrücký profesor teologie Dr. Dieter Emeis při pastorálním zasedání diecéze Eisenstadt. Podle jeho názoru musí pastorační o svátostech reagovat na změny společenských podmínek.

Konkrétní návrh přednášejícího: „Do široka otevřená praxe křtu a na identitu

zaměřená praxe biřmování.“

Tam, kde se na křest nehledí jako na znamení spojení ve víře, nýbrž spíše jako na „nejasný náboženský obřad“, musí se při přípravě na biřmování podle Emeise zvýšit laťka.

Biřmování by se mělo stát pak slavností „svobodně nalezeného společenství ve víře a povolání do církve“. Přitom by se nemělo tolik dbát o stáří biřmovance, nýbrž spíše o otázku zapojení do společenství věřících.

„Přijatelnost“ svátostí se musí podle Emeise vzhledem k otázkám dovolenosti a platnosti ještě více vyškrtat. Stavebním kamenem přitom by měla být už slovní oprava: Místo obrátů „svátosti udělovat“ popř. „přijímat“ by se mělo říkat „slavit“.

Regulace porodnosti: „Nová eticko - politická strategie“

V pohledu na káhirskou Světovou populační konferenci doku-mentuje Vatikán přirozené metody plánování rodiny jako „autentickou alternativu“ - Rakouský lékař Joseph Rötzer, objevitel „teplotní metody“, patří k autorům 558 stránkové „učebnice“.

Vatikánské město, 7. 7. 94 - Dva měsíce před začátkem Konference Spojených národů o populaci v Káhiře pokračoval Svatý stolec s ostatními iniciativami ve své kampani k ochraně života a rodiny.

Papežská rada pro rodinu vydala ve čtvrtek ve Vatikánu dokumentaci, v níž jsou uvedeny různé - podle papežského učení dovolené - přirozené metody řízení porodnosti a vysvětleny z politického, náboženského, morálního a psychologického hlediska. Tyto metody k plánování rodiny jsou představeny Vatikánem všem manželským párům jako „autentická etická a vědecká alternativa“ k papežem principiálně odmítaným umělým prostředkům zábrany početí. Používání přirozených metod řízení početí by mohlo osvobodit manželské páry také od vynucených populačních programů z kulturních, hospodářských a politických důvodů, říká se v dokumentaci.

Vynucené plánování odsouzeno

V předmluvě vyzvedá předseda Papežské rady pro rodinu, kardinál Alfonso Lopez Trujillo, význam této „nové eticko - politické strategie“, která umožňuje poznání a respektování rytmu ženské plodnosti. Kromě toho jsou tyto

metody bezplatné a nezasahují účinkem medikamentů do tělesných funkcí ženy, spojených s předáváním života.

Současně odsuzuje kardinál výslovné programy nucované v posledních 25 letech četným rozvojovým zemím, týkající se plánování rodiny pomocí sterilizace, potratů nebo „masových zábran“. Tyto byly často podkladem pro povolení hospodářské pomoci, dodává Lopez - Trujillo. Současně pranýřuje hlučnou propagandu, která „neušetřila žádnou oblast světa před poplachem populační exploze“.

Proti zneužití ženy jako „objektu“

V této dokumentaci byla také uveřejněna jedna papežova řeč na téma přirozených metod řízení porodnosti. V ní zdůrazňuje papež Jan Pavel II., že tyto předpokládají pevné partnerství a manželskou vzájemnost, jakož i vzájemný respekt, zatímco používání zabraňujících prostředků může vést v mnohých případech ke zneužití ženy

jako pouhého sexuálního „objektu“.

Vatikán: Přirozené metody jsou poměrně „jisté“

„Učebnice“ zahrnující 558 stran byla vydána Centrem pro bioetiku na Katolické univerzitě Srdce Ježíšova v Římě. Obsahuje kromě jiného intervence různých mezinárodních vědců, kteří se zúčastnili 9. - 11. prosince 1992 zasedání ve Vatikánu o „přirozených metodách řízení porodnosti“. K autorům patří mimo jiné Rakušan Joseph Rötzer, objevitel „teplotní metody“. Z intervencí vysvětluje, že v minulosti dosud spíše zařazované jako nejisté přirozené metody řízení porodnosti jsou z vědeckého hlediska považovány za poměrně „jisté“. To potvrzuje také podpora těchto metod ze strany Světového zdravotnického úřadu.

Akce ve světě proti návrhům konference OSN

Řím - Studenti různých italských univerzit, v čele s římskou zahájili společnou akci proti lidskou důstojnost ponižujícím návrhům obsaženým v právním dokumentu konference Spojených národů o růstu obyvatelstva a rozvoji, která se má konat v září v Káhiře. Cílem je sebrat podpisy 100 000 studentů a miliónu italských občanů a předložit je

italskému prezidentovi.

Podobné akce probíhají i v jiných zemích. Ve Španělsku je např. řídí hnutí „Svědectví 2000“, v Luxemburgu „Life Research Association“, v Německu a Rakousku hnutí „Jugend für das Leben“, ve Spojených státech „World Peace Center“ a v Mexiku sdružení „Zachraňme novorozeňata“.

Pomoc Rusku

Glemp obhajuje působení kato-liků v Rusku - Odesláni polských kněží do zemí SNS není spojeno s úmyslem škodit pravoslavné církvi nebo „popolštit“ obyvatel-stvo.

Varšava - Moskva, 7. 7. 94 -Pol-ský primas Jozef Glemp obhajoval práci katolické církve v Rusku a vy-jádřil naději, že se podaří urovnat diference s pravoslavnou církví. Po rozpadu Sovětského svazu čeká na katolickou církev v těchto zemích mnoho práce v péči o její věřící.

Právě polská církev tam poslala pro tento účel mnoho kněží. Tím nechce jistě působit škody pravo-slavné církvi nebo přetahovat věřící, zdůraznil Glemp. Také se nechce dotýkat citů jiných národností nebo jiných vyznání. Katolická církev se setkává s respektem s jinými nábo-ženskými společenstvími - kromě sekt. Obavy z různých stran, jako by kněží z Polska měli „popolštit“ ta-mější obyvatelstvo, se ukázaly jako neopodstatněné.

V příloze dnešního Světa přinášíme pokračování Dopisu rodinám Jana Pavla II. Plné znění Dopisu rodinám vydává také sekretariát České bis-kupské konference jako brožuru. Zájemci ji mohou získat prostřednic-tvím centra pro rodinu v každé diecézi.

Krátce ze světa ...

Senegal - V Dakaru místní bis-kupská konference probírala veške-rou činnost církve v této zemi a po-děkovala věřícím za jejich podporu a spolupráci. Biskupové též oznámili brzké svěcení mnoha seminaristů a oblačku asi 10 nových řeholnic z kongr. Dcer Neposkvrněného srdce Mariina.

PRAVDA NENÍ RELATIVNÍ

Při nedělním Anděl Páně dne 19. června Sv. Otec Jan Pavel II. uvažoval na téma pravdy: „Dnes se šíří relativismus a pochybnost, jestli existuje objektivní pravda. Opakuje se otázka, kterou položil Pilát Ježíšo-vi: Co je pravda? Tento skepticismus vede k falešnému pojetí svobody, jež nezná žádná omezení etické povahy a pokouší se podle vlastních domně-nek formulovat nejjasnější samo-zřejmosti dané přírodou. Fakt, že člověk je poutníkem pravdy, tj. že má omezené možnosti jejího pozná-ní, ještě neznamená skepticismus a relativismus. Zkušenost nás učí, že náš rozum je

Zpravodajství z olomoucké arcidiecéze

* **V arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci probíhají opra-vy a údržba budov a zařízení k za-hájení nového studijního roku 1994 -1995, při kterých vypomáhají i bohoslovci ze všech ročníků.**

Po prázdninách by mělo na-stoupit do prvního ročníku celkem 40 bohoslovců pro diecéze Olomouc, Brno a pro čtyři diecéze řeckokato-lického obřadu na Ukrajině. Ve dru-hém ročníku bude 47 studentů, ve třetím 34, ve čtvrtém 21 a v pátém posledním ročníku celkem 22 die-cézních bohoslovců. Kromě toho se očekává asi 70 řádových bohoslovců (dominikánů, kapucínů a karmelitá-nů) ve všech pěti ročnících studia.

V této době prožívají bohoslovci prázdniny, které co do délky jsou stejné jako u všech ostatních vyso-koškoláků. Jejich náplň je však jiná, jsou rozděleny na několik úseků. Celkem jedenáct týdnů prožívají se schválením České biskupské kon-ference následovně:

Tři týdny mají stanovenou praxi v pracovním prostředí nebo u starých a nemocných lidí, v některé farnosti své diecéze, nebo pracují s mládeží. Tato čtyři pro-středí se postupně během prázdnin vystřídají ve čtyřech letech, které mají bohoslovci během celého studia k dispozici.

Další tři týdny prožívá bohoslovec na praxi ve své vlastní farnosti.

Jeden týden pomáhá bohoslovec v semináři při drob-ných opravách a údržbě budov a zaří-zení nebo v knihovně semináře apod.

Poslední čtyři týdny jsou pak ur-čeny pro osobní rekreaci.

* **Ve dnech 5. až 14. července** bylo deset bohoslovců olomouckého semináře se svým spirituálem P. Jo-sefem Jankem v rotterdamské die-cézi v Holandsku. Návštěva přispěla k většímu vzájemnému sblížení

s holandskými bohoslovci a také k lepšímu vzájemnému poznání cír-kve v Nizozemí. Naši studenti tak oplatili loňskou podzimní návštěvu holandských bohoslovců v olomouc-kém semináři.

Hostitelé připravili bohatý program, ukázali krásy své země a zajímavosti. Bohoslovci navštívili pas-torační centrum rotterdamské die-céze, biskupství a několik farností. Uskutečnilo se setkání s generál-ním vikářem i jeho s p o l u p r a c o v n í k y , o problémech církve v Holandsku hovořili i s dalšími kněžími.

Jedním z nejkrásnějších zážitků byla mše svatá na poutním místě v Brielle, kde spolu s rotterdam-ským biskupem a ostatními poutní-ky oslavili svátek 19 holandských mučedníků z Gorku. Přijetí u bisku-pa Adriana van Luyna po skončení mše svaté bylo pro naše bohoslovce podnětné a milé překvapení.

Na moravské bohoslovce velmi silně zapůsobila návštěva v rotterdamském ekumenickém centru pro uprchlíky, bezdomovce a narkomany v areálu kostela sv. Pavla, kde je do-minikánský kněz seznámil se způso-bem práce a starostlivostí o tyto lidi na okraji lidské společnosti. Boho-slovci zde viděli tváří v tvář hloubku lidské bídy, ale také velikou obě-tavost katolíků i protestantů.

Hostitelé prosili při rozloučení zvláště o modlitbu za holandskou církev.

Naši zase poděkovali holandským bohoslovcům a jejich představeným za velkou srdečnost a pečlivě přípra-vený program. Do Olomouce se vrátili s krásnými dojmy a zážitky, ale také s poznáním, že v holandské církvi přes mnohé problémy je také mnoho krásného a pro nás poučného. -jf-

schopen poznat prav-du, když se jedná o základní hod-noty, umožňující život j e d n o t l i v c ů i společnosti...“

ZÍSKÁNO 1200 BUDOV

Křesťanské církve v Maďarsku od vydání restitučního zákona v roce 1991 obdržely dosud 1200 budov. To zdaleka není vše, co jim náleží. Zbý-vá ještě církvim vrátit 4350 budov zabraných předtím komunisty. Úra-dy odsouhlasily vydání 3900 sakrál-ních i užitkových objektů. MTI

DOMINIKÁNI NEJOSTŘEJŠÍ

Z protestů katolických organizací proti

nedávné opětne legalizaci in-terrumpci polským Sejmem, v němž má převahu levice, se dosud nej-ostřeji vyjádřil řád sv. Dominika. Nazval nedávné rozhodnutí parla-mentu „holdem zločinu a demora-lizaci“ a polskou společnost „společ-ností vrahů“.

Ve svém dopise maršálkovi Sejmu poukazují polští dominikáni na skutečnost, že dokonce i v kru-tých podmínkách koncentračního tábora v Osvětimi se snažili matka a spoluvězňové nenarozené dítě za-chránit a zabránit potratu, teď však se vymýšlejí falešné důvody k jeho usmrcení. Gość niedzielny

RUB KOMUNISMU

„Krajní liberalismus je jenom rubem komunismu“, řekl polský primas kardinál Józef Glemp v rozhovoru pro francouzský katolický list „La Croix“. Uvedl, že dokladem toho v polských poměrech je skutečnost, že bývalí vysoce postavení komunisté jsou dnes nejbohatšími soukromými podnikateli a nejradikálnějšími zastánci krajního, divokého hospodářského liberalismu bez jakýchkoliv sociálních aspektů.

PROTI UMĚLÉMU OPLODNĚNÍ

Jako „morálně zavrženíhodné“ označil v deníku L'Osservatore Romano italský teolog Gino Concetti, považovaný za hlasatele názorů Sv. Otce, požadavek umělého oplodnění žen, žijících v lesbickém svazku. Concetti připomíná, že dítě jako dar Boží má právo být počato normálním způsobem v řádném manželském svazku.

**Walesovo veto
proti novému
potratovému zákonu**

Prezident chce raději odstoupit, než „legalizovat atentát proti životu“.

Varšava 5. 7. 94 - Polský prezident Lech Walesa vyslovil své veto proti novému potratovému zákonu, předloženému senátem a parlamentem ve Varšavě.

„Těžké životní okolnosti nebo těžká osobní situace“, které jsou zákonem vyjmenovány jako odůvodnění pro ukončení těhotenství, by neměly v žádném případě legalizovat „atentát proti lidskému životu“, prohlásil Walesa ke odůvodnění svého veta.

Prezidentovo veto může přehlasovat dvoutřetinová většina. V současné době je v Polsku beztržně ukončení těhotenství jen po znásilnění nebo při těžkém ohrožení života matky nebo nenapravitelném znetvoření dítěte.

Už minulý týden Walesa pohrozil tím, že raději odstoupí, než by podepsal zákon, který by liberalizoval potrat v Polsku. V Polsku vládne demokracie a on nemůže demokraticky rozhodnutí obcházet. „Ale já jako prezident nebudu své názory měnit“, zdůraznil prezident.

Walesa dodal, že podporuje také stanovisko papeže Jana Pavla II. proti programu omezování porodnosti Spojených národů.

Slavnost odhalení pomníku sv. Václava

Pomník sv. Václava na Kotouči ve Štamberku bude odhalen v sobotu 6. srpna 1994. Světitelem bude olomoucký o. biskup Josef Hrdlička.

Původní základní kámen byl posvěcen r.1929, pomník odhalen 1932. Při těžbě vápence záchvěvy natolik narušily sochu, že ta musela být ro-ku 1988 sundána. Repliku pro zno-vo-odhalení vytvořil sochař Jan Kozel v Bystřici pod Hostýnem.

Program slavnosti:
9.30 - uvítání světitele před far-ním kostelem
10.00 - pontifikální mše svatá; odchod průvodu na Kotouč, u pomníku padlých položení květin, vlastní program u pomníku sv. Václava
15.00 - kulturní program v amfi-teátru
20.00 - v amfiteátru div. hra Věry Eliáškové „Kníže Václav“

V sobotu pouť, v neděli pontifikální mše sv.

49. měsíční **pouť v Hlubokých Mašůvkách** v sobotu 6. srpna 1994 povede kardinál Joachim Meisner arcibiskup z Kolína nad Rýnem.

Program:
17.30 - představení farnosti Znojmo - Sv. Mikuláš
18.00 - přivítání o. kardinála před kostelem, průvod na Kalvárii, růženec a mše sv. v lurdské jeskyni
Zpívá se z Poutnického kancionálu. Pouť za obnovu duchovního života znojemského pohraničí, za nová povolání a za mír ve světě.

Pontifikální mše sv. o. kardinála - **neděle 7. srpna v 9.00 hodin ve Znojmě u sv. Mikuláše.**

Po mši svaté si p. kardinál prohlédne rovněž chrám sv. Kříže a dominikánský klášter. Odpoledne zavítá do Tasovic, rodiště sv. Klementa Maria Hofbauera - Dvořáka. Svůj pobyt na Znojemsku zakončí návštěvou poutního místa u Panny Marie Dobré Pastýřky v Lechovicích. Je to jeho první cesta po jižní Moravě. V loňském roce navštívil jako papežský legát Nepomuk a Prahu při jubilejních oslavách sv. Jana Nepomuckého.

JOACHIM KARDINÁL MEISNER:

- 1933 - narozen ve Wroclavi. Od r. 1945 žije rodina v Durynsku, býv. NDR.
- 1956 - maturita na střední škole „Norbertovo dílo“ v Magdeburku.
- 1962 - vysvěcen na kněze v Erfurtu
- 1963 - kaplan v městě Heiligenstadt, 1966 kaplan v Erfurtu
- 1966 - ředitel Charity (až 1975)
- 1969 - promován na doktora teologie na Papež. gregoriánské univ. v Římě
- 1975 - biskupské svěcení
- 1980 - jmenován berlínským biskupem
- 1982 - zvolen předsedou Berlínské biskupské konference
- 1983 - jmenován kardinálem
- 1988 - jmenován arcibiskupem v Kolíně nad Rýnem
- 1989 - titul čest. senátora University Sophia v Tokiu (Japonsko)
- 1990 - čest. doktorát jezuit. university Ateneo v Manile (Filipíny)
- 1992 - čest. občan města Miguel Pereira (Brazílie);
Velká zlatá plaketa za zásluhu o Rakousko

JAK MLUVIT DNES V RODINĚ O BOHU (10)

Velký dobrý konec

Dříve než začneme s podrobným vyprávěním, chtělo dítě předtím vě-dět něco jiného: Proč zemřelo sou-se-dovo nemocné dítě (i tu se zase ne-ptá po příčině, nýbrž po smyslu).

Dítě do dosažení čtvrtého roku už dávno poznalo, že na světě není vše-chno jen hezké. Spatřilo ležet na ce-stě mrtvého ptáčka, bálo se velkého psa, nebo potkalo ochrnuté děvčát-ko. Mnohdy jsou rodiče mrzutí a po-dráždění, tatínek hubuje, tečou slzy. A možná se už také prostřednictvím rozhlasových zpráv nebo z rozhovoru dospělých dovídá, že ve světě existu-jí války, hlad a katastrofy.

To všechno probouzí v dítěti otáz-ky, s nimiž mu musíme pomoci. Tře-ba se jenom zeptá - proč? Možná však dítě už také cítí potíže, jak to jde dohromady s dobrým Bohem.

Aby se s těmito poznatky vypo-řádalo a pochopilo smysl celého bytí, musí slyšet o velkém konci, o němž proroci i Ježíš sám k nám mluví ve-lice důrazně. O tom konci má dítě vědět a na něj se těšit, a sice dřív, než na ně začnou doléhat četné je-dnotlivé otázky. Když už

ví o velkém, dobrém Bohu a jemu radostně a s láskou důvěřuje, nadešel pro tako-vý hovor vhodný čas. Podnětem mů-že být třeba nějaký smutný zážitek. Matka pak řekne: Takové smutné věci nebudou pořád. Bůh to nechce. Řekl nám, že jednou přijde a vše-chno pak bude dobré. Přijde jednou čas, kdy Bůh bude přebývat s námi. Představ si, jak to bude krásné. Potom budeme blízko u sebe, jako jsi ty teď u mne. Potom budou vši-chni lidé dobří; u Boha nemůže být nikdo zlý. Ani zvířata ne. „Lev a ovečka budou bydlet spolu.“ (Iz 11,6) Žádné zvíře nepokouše druhé. Bůh je velký, dobrý Otec, který nás miluje a bude nám u něho dobře. Dovedeš si představit, jak se na ten-to krásný čas můžeme těšit?

Takové znázornění odpovídá ob-lasti dětských zážitků. Především je odrazem biblických výroků Starého a Nového zákona, které mluví stále znovu o příchodu Boha a jeho krá-lovství a jak v něm všechno bude nové. „Přijď království tvé“ vyslo-vujeme v modlitbě denně. Na tomto našem velkém očekávání má mít podíl už takové malé dítě. Teprve až o tom ví, je jeho

představa o Bohu a jeho pocit života v základních ry-sech v pořádku.

„Přijít do nebe?“

Mnozí mají téměř ve zvyku říkat dítěti, že po tomto životě přijdeme do nebe. Říká se to často, ale slova o příchodu Boha a jeho království jsou bezpochyby lepší. Obsahují ce-lého člověka, který vstane z mrtvých se svým tělem, i celý svět, který Bůh přivede k sobě. Středem pozornosti tu není jednotlivec, který dospěje ke svému cíli, nýbrž příchod Boha na svět a vykoupení vesmíru. Dále se stává slovo „nebe“ pro dítě snadno jakousi fantastickou pohádkovou představou, poněvadž neobsahuje nic ze světa. Slova „přijít do nebe“ vystihují sice podstatu, totiž definitivní příchod jednotlivce k Bohu, ale jsou zúžením pohledu. Musí být doplněna a překonána jinými slovy: Na konci přijde Bůh a přijme k sobě celý svět a učiní jej nádherným a novým (Pokračování příště)

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích pro-středcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

REINKARNACE

(metempsychóza) nauka o stěho-vání duší čili převtělování. Vznikla v rámci */hinduismu teprve mezi 5. - 3. stoletím před Kristem: indivi-duální jádro bytí (jiva) přechází od jednoho vtělení k druhému. Každé vtělení je podmíněno předchozím ži-votem a podmiňuje život následující. Celý proces je řízen */karmou. V buddhismu směřuje úsilí člověka k tomu, zamezit dalšímu koloběhu vtělování rozpadem na neosobní faktory a splynutím s Brahmou (tzv. nirvana). Pojem reinkarnace převzal Pythagoras, Platon a později */gnostikové. Myšlenky reinkarnace ožily v současnosti na Západě díky */spiritismu, */teosofii a */antropo-sofii, odkud pak ovládly hnutí */New Age, které je zařadilo do svého myšlení. Reinkarnace pro New Age představuje formu individuální účas-ti na kosmickém vývoji. Posmrtný

život je tak „očištěn“ od pekla, očišť-ce i od představ Boha jakožto soud-ce. Očekávání dalšího života má také ulomit osten umírání a smrti, což dovedeno do důsledků má za ná-sledek neúctu k životu a zhroutil morálních zásad. Nauce o reinkar-naci se má dostat opory také od */transpersonální psychologie, která prý dokáže (ve stavu halucinace) vy-volat vzpomínky na minulé životy. Tyto „důkazy“ se však pohybují zcela mimo vědecký rámec. Ve skuteč-nosti je reinkarnace předmětem víry svých přívrženců, kterou podporují nekompromisní */guruové. S kře-šťanstvím má reinkarnace společné přesvědčení, že smrtí život člověka nekončí, ale v názoru na další prů-běh se zásadně rozcházejí. Zatímco křesťanství učí, že člověk má naději na zmrtychvstání a na účast na ži-votě Božím, což je ovocem vykupitel-ské smrti a zmrtychvstání Božího Syna, reinkarnace jakékoliv dějiny spásy ignoruje a hledá východisko v „koloběhu životů“, v nichž osobní Bůh nehraje žádnou roli. O metem-psychoze nenacházíme v Novém zá-koně ani nejmenší zmínku. Připo-meňme si, že 5. ekumenický koncil v Cařihradu odsoudil v r. 553 orige-novskou nauku o t. zv. preexistenci duší (tj. že lidské duše existují dříve než vznikne lidské tělo). U celé řady církevních otců můžeme najít vý-slovně odmítnutí jakékoliv víry v reinkarnaci.

Cestovní kancelář „CHRISTOPHORUS“ Vás zve na poutní zájezdy v srpnu 1994

- 5. - 6. 8. - Litoměřice - jáhenské svěcení. Cena 350 Kč
- 15. 8. - Žarošice u Kyjova. 110 Kč
- 16. - 17. 8. - Mariazell - Rakousko; Melk, Wien. 600 Kč
- 20. 8. - Šaštín - Slovensko. 130 Kč
- 21. 8. - Králíky. 100 Kč
- 21. - 22. 8. - Čenstochová - Polsko a Hora Sv. Anny. 400 Kč
- 26. 8. - 3. 9. - Holandsko, Belgie, SRN - okružní pout'. 5380 Kč

Odjezdy od chrámu sv. Mořice v Olomouci, jiné nástupní stanice možné.

Přihlášky a informace:

„CHRISTOPHORUS“
Opletalova 10, Olomouc

(v budově far. úřadu u sv. Mořice)
telefon 068/52 231 79

VOLÁME MLÁDEŽ NA SRPNOVÉ EXERCICIE MLADÝCH NA VELEHRAD

Rozhovor mladých s Otcem exercitátorem.

Dva z mladých účastníků minu-lého shromáždění mládeže Denver - Velehrad rozmlouvali s O. exercitátorem:

Děvče: Otče, jsme u vás tak trochu náhodou, cestou kolem Velehradu. Letos budete mít srpnový po-klid na Velehradě od mládeže, že ano?

Otec: „Máš pravdu v tom, že velké setkání mládeže jako bylo vloni letos nebude. Podle rozhodnutí die-cézních center mládeže mají být v srpnu všude menší děkanská se-tkání mládeže. A tak tu bude jen pár stovek mladých z děkanství Uherské Hradiště v sobotu 20. srpna. Nás by tu ale daleko víc potěšilo, kdyby mladí měli zájem také o hlubší du-chovní aktivity a obnovy.“

Chlapec: „Myslíte, Otče, na du-chovní cvičení mladých, na exer-cicie, že ano?“

Otec: Máš výbornou strefu, ho-chu. Právě v tom bychom si přáli, aby mladí ukázali daleko větší zá-jem. Plánujeme

duchovní cvičení jak hochů, tak i děvčat:

17. 8. - 20. 8.	- mládež: hoši od 17 do 25 let	exer.: O. V. Ježík
24. 8. - 27. 8.	- mládež: dívky od 16 do 25 let	exer.: O. J. Hladiš

Základní exercicie plánujeme také na září:

2. 9. - 4. 9.	- duchovní obnova - umělci; exer. P. Altrichter a O. Mička	
6. 9. - 10. 9.	- vysokoškoláci - studenti	exer.: O. P. Ambros
13. 9. - 17. 9.	- vysokoškolačky - studentky	exer.: O. P. Ambros

A nejen pro mládež:

21. 9. - 24. 9.	- ženy	exer.: O. V. Ondřej
28. 9. - 1. 10.	- manželé	exer.: O. K. Weichsel

(Exercicie začínají vždy první večer v 18 hodin a končí poslední den ve 13 hodin. Poplatek se platí až při nástupu a je na jeden den 120 Kč.

Mládež a studující mají slevu.

Přihlášky posílejte na adresu: Farní úřad, 687 06 Velehrad 206.)

Vykonání exercicií - to je znak kvality a náročnosti mladých na sebe. Snaží se dát Bohu tři dny klidu, modlitby a osobní l á s k y . A Bůh stokrát vrátí toto těm, kdo u-mí

udělat krok upřímné lásky k ně-mu. Mladí mají problémů dost. Modlitba, klid a setkání s knězem jim prospěje. Tak hezké prázdniny - a exercicie k tomu!“

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno